

לפדות פטר חומר צפה פה פזורה ישראל והנן :

הם "ילאו" את "העיר" ר"ת שם אה"ה הרומז לצינה

עלמא דחירות שזכח שם זה ילאו מואלים :

יין חמר לאשר על ציתו קום רדוף אחרי האנשים :

רומז להם דריפת מלכים שירדפו אחריהם פרעה וכל

חילו ורלה להמתיק זאת שלא יוכלו להתגבר עליהם ח"ו . והנה

קריעת הים סוף ה"י ע"י יוסף הים ראה ויכס מה ראה ראה

חרובו של יוסף ונרומ צבאן ג"כ קריעת ים סוף . והו שחמר

והוא נחש יחש והוא רומז לעתיקא וכח"ש צוה"ק מה חלעק אלי

צעתיקא תליא ויילתא . נחש יחש עיין צוה"ק צפ' צלח דף

כ"צ ע"צ צקוד כחיל חערוב על אפיקי מים ועיין צפנ"ח צסוד צציעי

של פסח והמשכיל יצין :

אשר ימלא אתו מעצדיק ומת וגם אכחו נהיה לאדוני

לעצדים . ויאמר גם עתה כדצריכס כן הוא אשר

ימלא אתו יהיה לי עצד ואחס תהיו נקיים . כל מפרשי התורה

ענודו צוה שחמר גם עתה כדצריכס כן הוא הא לא חמר

כדצריכס : ונראה לפרש דהא הם אמרו וקנסו על הנמלא עונש

חומר מאד . ועל הסולכים אתו עונש קל וע"ז חמר גם עתה

לפי רלון משפטי כדצריכס כן הוא לצל לענוש את כל הסולכים

צסוה את הנמלא צידו רק לפי דצריכס לענוש את הנמלא צידו

צעונש חומר מאד . מחויבים הסולכים עמו לעונש קל ולפי

משפטי לענוש הנמלא צידו צעונש קל ואחס תהיו נקיים :

סייך לשצת חכוכה

בענין הדלקת נר חנוכה שמונה ימים הקשה הצ"ח הא

הנכ לא ה"י רק שצעה ימים . ונראה צעה"ש דהא

הנכ נעשה צמון וכפי שנצאר צעה"ש צפ' צהעלותך דמורה

היה מול ומורה עליונה הוא אור שצעת הימים וע"ז נר מלכה

ותורה אור והיה לריך להמשיך השמן מורס המעלות בשמן הטוב

על הראש יורד על הזקן רומז ל"ב תקוני דיקנא זקן אהרן

שמתחיל ותיקון ו' ורצ חסד ומחלצ צמונה צגדים שמונה

תקונים סיורד על פי מדותיו ממדה למדה מדרגא לדרגא עד

סוף כל המדות ונוכל ומתחיו עשה תיקון גדול ציום הראשון

שזכה להמשיך שון הקודש מורס המעלות עד המורה עליונה

ומשם למורה שצמקדש וע"ז דלקה עוד שצעה ימים נגד כל השצצ

קפירות שרומזים לאור שצעת הימים . ועוד לפי שנצאר מזה

צעה"ש שהמשיך מעולם הציתה עד מלכות כמנצאר צכוונת והעלה

צכל יום ויום למדה מלכות עד ציתה ונמלא שעה עיקר התיקון

ציום הראשון :

וע"פ דרכיו נצאר הפלוגתא צש"ס צצ' שצת דצ"ש אומרים

ציום הראשון מדליק ומליק שמינה וצכל יום פוחת והולך וצ"ה

אומרים ציום הראשון מדליק א' וממסיף והולך חמר עולא פליגי

צזה חרי אמוראי צמערצא ר"י צר אצין ור"י צר צצירא חד חמר

מעמא דצ"ש כנגד ימים הנכנסין ומעמא דצ"ה כנגד ימים היוצאין

וחד חמר מעמא דצ"ש כנגד פרי החג ומעמא דצ"ה דמעלין צקודש

ולא

בג

השצת שצצצת צאים מוחין קדישין וכן יוסף זכה ג"כ למוחין דגדלות
ועיין צפנ"ח שצת עולה חרפ"ז מוחין ד' היות וג' אה"י ועוד שם
י"ה יע"ש :

ויביאו ל"ו א"ת המנחה אש"ר ס"ת חורה וכח"ש למעלה

כי המנחה לא ה"י רק דצרים בשמיים רק כי ה"י מרומזים

צהמנחה סודות הקדושים כי אין חורה כחורה ארץ ישראל . וגם

הפירות נחקיים צהם מלכות התלויות צארץ :

וישא עיניו וירא את צכיונין אחיו צן חמו . יש לפרש

דצחללה כתיב וירא אחס את צכיונין שראה שדוגה

להס צלדקחס ואח"כ וישא עיניו היינו למעלה ראש והשכיל

צפכיוניות שכלו וראה שצכיונין אחיו היינו לריק דלחתא צן חמו

סילדה חרי לדיקים כח"ש צוה"ק דיתצא צין חרי לדיקים לדיק

דלעילא ולדיק דלחתא :

ויאמר סימו לחס עיין למעלה מ"ש הטעם שלא חכלו עמו

צפעס הראשון . ועוד יש לחלוא מלין שכוונת יוסף

ה"י להשפיע לחס שפע רצ והשפעה לריך להיות למדת מלכות

כח"ש צוה"ק על בה חצרכו ולכן כאשר צא צכיונין השפיע מדה

יוסף יסוד . לצכיונין לדיק דלחתא :

ויתמהו האנשים איש אל רעהו ס"ת שלום שעי"ז נחקרצ

לצס חליו :

וישא ומשאת וכו' יתכן לפרש לשון וישא למעלה צפכיוניו

צהשכלה השפיע עליהם ומשאת כולל קדושת ישראל

ומשכן מוצח ומורה שלחן ארון חורה :

ותרב ומשאת צכיונין וכו' חוש ידות . עיין צכוונת ק"ש

ענין חוש ידות . חח"ש ר"ת "חודש" מועד "שצת

נחעלה חלקו של צכיונין שצצנה צהח"ק צחלקו ורלועה יולאה

מחלקו של יהודה לחלקו של צכיונין שצו מוצח וצכיונין זכה

למקום ארון הקודש ומורה שלחן מוצח הפנימי כיור עולה חושה

שנחעלה חלקו של צכיונין וצחודש מועד ושצת צצוא ישראל לצית

קדשינו לחלקו של צכיונין אז ה"י כיכר היתרון ש"ס לו על שאר

חחיו :

ואת גציעי גציע הכסף תשים צפי אמתחת הקטן וכו' .

הענין שסם הגציע צאמתחת צכיונין והוא לא חמא

נגדו שראה שחחיו ימקרו נפסס על צכיונין לריק דלחתא צכדי

סיחקנו מה שפגמו צמדה רחל . גם נרומ צבאן סוד גדול צענין

הגציע שהוא ה"י מדה יסוד לדיק דלעילא ורלה להשפיע לצכיונין

לדיק דלחתא וזה נרומ צתיצת אמתחת ועיין צליקוטי חורה צקוד

הגציע ועיין מ"ש למעלה על פסוק למי החותמת והמשכיל יצין :

הבוכר אור והאנשים שלחו ע"י שכתיהדו צחינת יסוד

יוסף ויסוד צכיונין ומקצלין מוחין דגדלות חמו

הצוקר אור נרומ שילאו מואלים צאור גדול :

המה וחמוריהם יתכן לפרש שסם חששו ולקחת חותמו

לעצדים ואת חמוריו שחששו שסם החמור יחגצרו

מואלים סם צחינת חמור ולכן הכחצו חומר הנה וחמוריהם (וזהו

ג"כ הענין שעתיד מציח לדיקו להיות עני ורוכצ על החמור

הכוונה שיהצצר על החמור) וכן כשילאו מואלים לווכו הצורא

שע"י פרי החג מצטלים שליטת החילונים ומכירים אותה ליחודה
 ציוס שמייני עלתה. כן הכינוי ציוס הראשון לריבין להמשיך לה
 אור עד למטה. וציוס השני שעלתה מדה א' דיו להדליק שצעה
 כרות. וצ"ה כצרי מעלין בקודש דעיקר החיקון הוא צמה שאלו
 מעלים להמלכו' למעלה והורדת האור למטה הוא ללורך עלייה
 צבדי לעלות למעלה. ואחרי שנעשה החיקון למטה ומעלין למדת
 מלכות למעלה חזי מאירין המדות צסלימו' האור. וכל זמן שהאור
 עדיין דרך ירידה ערס שנעשה החיקון חין האור צסלימו' שאין
 האור צמקומו ולכן ציוס הראשון שעלתה מדריגה א' מדליק א'
 להורות שנהקנה מדה א' צסלימו' וצכל יוס ויוס מוסיק' והולך
 עד שנהקנה צסלימו' ועלתה עד חינוח עילאה ידליק שמונה.
 והפירוש מעלין בקודש ולא מורידין דעיקר פרקוס הנכס הוא
 שאלו מעלין בקודש וזוכים להעלותה עד צינה ואין נחשצ למעלה
 מה שאלו מורידין הקודש למטה דעיקר פרקוס הנכס שנעשה
 החיקון ועולה למעלה ומעלין בקודש למקור הקדוש. ואלו
 ואלו דצרי חללים חיים דמאי דקצרי צ"ס כנגד ימים הנכנסים
 הכוונה כנגד האורות שמושיכין למטה דרך המידות דקצרי
 דעיקר חשיצות פרקוס הנכס הוא המושכת האור מלמעלה למטה
 לעשות החיקון ולכן קצרי נגד פרי החג דצכל יוס פוחת והולך
 שכצר כחקן מדה א'. ונעמאל דצ"ה כנגד ימים היולחין דקצרי
 דפרקוס הנכס הוא מה שעלתה המלכו' למעלה ולכן קצרי דמעלין
 בקודש דזה עיקר פרקוס הנכס שאלו מעלין בקודש וכמ"ס ח"ל
 וכמו שזכינו לקדר דצריהם הנעימים כן נוכה לעשותם צחומ
 וצחומים לקבל עלינו עול ומלכות שמים לאומית להמליך על כל
 פרטי חיצר' וכזער היכל הרע. ולהמשיך הקדושה עלינו על כל
 חצר ואצר צשיעור קומה ולעלות עד צינה עלמל דחירות עולם
 החשובה :

ונבאר

ג"כ הפלוגמא צומ' שצח א' כצחה זקוק לה דמ"ד
 דס"ל כצחה זקוק לה להשהות האור העליון
 למטה ומ"ד דס"ל כצחה חין זקוק לה דצההדלקה עשה החיקון
 ומ"ד דס"ל מותר להשתמש לאורה ס"ל דכיון דאלו מושיכין
 האור ממוקום גבוה חעפ"י שמושך למטה צמוקם שליטת החילונים
 מ"מ כיון שהאור גדול ממוקום גבוה לא יוכלו להבות ממנו :
 ולהלכה קי"ל דחבור להשתמש לאורה דחיישינן כיון שהכלית
 הכוונה להוריד האור למטה לעשות החיקון לריבין אלו להזהר
 לצל יוכלו החילונים לשלוט צהאור הקדוש. אצל צנר של שצח
 אדדצח כמעלה למעלה וכל העולמו' עולין למעלה חין ליחוש
 אס ישחמוש לאורה. ועוד שכוין שהדליק הכר של שצח מוסתמאל
 קיבל עליו שצח ולא יעשה חשומ' של חול אלא ללורך שצח
 ודאור וכוון לקבל עליו קדושת שצח צהדלקת הנרות ולא ישחמוש
 חשומ' של חול אלא ללורך קדוש' שצח : ואס חין לו נר לשצח
 ולהנביא אחרו חז"ל דמר שצח קודם וכו' דע"י כר חנוכה אלו
 מורידין האור למטה ודאור עוצ להדליק כר שצח להעלו' למעלה
 חאין לחומה למה מדליקין צערצ שצח כר חנוכה כלל להוריד
 אחר למטה חא עפי עדיף להעלו' למעלה ע"י כר שצח. ונראה
 דהכל לפי מה שנהקנו העולמו' למטה ונחקדשו יוכלו יוחר
 לעלות צמדריגה עליהם גבוה : וכן אכחו צ"י כל אר"א לפי
 גודל הכחו שמוכן ח"ע למטה צששת ימי המעשה בקדושה
 וצוהר' כן מצא חליו הארת הנשמה הקדושה שצחה צשצח
 קודש

ולא מורידין וכו' עכ"ל : להצין צמאי פליגי כרלח צעהש"י כפי
 מ"ס לעיל דעיקר הנכס היה ציוס הראשון שפעל ועשה הכהן
 גדול. תיקון גדול צהדלקת המנורה והמשיך השמן העליון שיאירו
 שצעה הנרות שצע המידות וכמ"ס זהו נעמאל דצ"ס להדליק
 שמונה להראות ולפרסם חוקק שהמשיך קדושה גדולה וצבחה זה
 ידליקו הנרות שמונה ימים וצכל יוס ויוס נהמעט הנכס דציוס
 השני כשחרה קדושה שידליקו שצעה ימים וכן צכל יוס ויוס וצ"ה
 קוצרין כנגד ימים היולחין דציוס הא' הי' הנכס צכח וצכל יוס
 ויוס ילא נוכח חל הפועל מומש שנהגלה הנכס ונחפרקס קדושתו
 צעולם. וחד אחר נעמאל דצ"ס כנגד פרי החג דפרי החג הי'
 מוקריצים שצעים פרים נגד ע' אומות ע"ד שאיתא צוהר חס רעצ
 שונאך האכילהו לחס וכו' למעט טיצו וליהון ולצטל כוחות
 החילונים ולכן נהמעטו צכל יוס ויוס דצכל יוס אחרי שהקריצו
 ציוס הא' נהמעטו כוחות החילונים ונכתמו פיהם מלקטרג וחסרו
 ציוס צ' עד שצעה ימים וכן צחוכה הכוונה ציוס הראשון
 להדליק שמונה ולהמשיך קדושה גדולה לצטל כוחות החילונים
 וצכל יוס ויוס שכצר נחצטלו קלת יהי פוחת והולך. וצ"ה ס"ל
 דמעלין בקודש דחין הכוונה כאן צהדלקת הנרות כמו צפרי החג
 דהחם צפרי החג אכחו מוקריצים צשצילס לעי' שרים להאכילס
 מוקעוד' הולך שלא יקטרגו עלינו צשמוע"ל אצל כאן עיקר הנכס
 צצית המוקדש צהדלק' המנורה שכוונתו להמשיך השמן מרום
 המעלו' שון קודש שיאירו שצעה הנרות אור שצעה הימים וע"י
 הקדושה העליונה וזמילא יהוקן הפגם ויחצטלו כוחות החילונים
 ומעלין בקודש להמשיך קדוש' מעט מעט צכל יוס ויוס להיות
 מוסיק' והולך לצוה למדריגה גדולה ולא מורידין שאין כוונתו
 להוריד ולהשפיל חת כוחות החילונים כמו צפרי החג וכוונתו
 רק להעלות בקדושה למעלה למעלה ראש :

ונראה

ע"פ סוד סתורה דאלו ואלו דצרי חללים חיים
 ע"ד שצחואר צכוני' חנוכה דהכוונה לחקן מדה
 מלכו' ומושיכין אורות עלינום עד מדת מלכו' ולהעלות' צכל
 לילה מדה א' עד שציוס השמייני עולה עד צינה ולכן צצרכה
 הראשונה להדליק וכו' הכוונה להמשיך האור מלמעלה למטה
 להמשיך השמן מחבוצה דרך צינה ודרך שאר המדריגות עד מל'
 וצצרכה שריה ששעה ניסים וכו' שכיבר הארת הנכס הכוונה
 צהניקוד צלחת ו' מושם הויה ונתחל לעילא צלילה ראשונה מלכו'
 וצצריה יקוד וכן כולם זה אחר זה עד צלילה השמינית הניקוד
 הוא צצרי צינה שחדת מלכו' עולה עד צינה חינוח עילאה
 והמעין הינו צכוחת הצרכו' של כרות חנוכה יצין הדצר לחסורו
 ולכן נעם קצרה צ"ס כנגד ימים הנכנסין דכוונתו להמשיך
 האור עליון עד מלכו' ולכן ידליק שמונה כנגד האור שמושיכין
 למלכו' מצינה עד מלכות דרך כל המדות וציוס צ' שכצר עלת'
 מדה מלכות מדריגה אחת ידליק שצעה : וצ"ה קוצרין כנגד
 ימים היולחין דקצרי דפרקוס הנכס הוא מה שעלתה מדת מ'
 וצליל ח' שעלתה מדה א' מדליקין ח' מוסיק' והולך כפי שפועלה
 למעלה עד ציוס השמייני שפועלה עד צינה חינוח עילאה ידליק
 שמונה : וכן ח"ד דעפמאל דצ"ס חא כנגד פרי החג דידוע
 דלכן חיה ימלה לעלות למעלה מוכה הפגם שליטת החילונים
 ולריבין לחקנה צחוקמה ולהעלות' למעלה. וקצרי צ"ס כמו

קודש וע"י התיקון שאלו עושים עם כרות חנוכה לחקן הסוד זוכים יותר למעלה גבוהה שחשלה המלכו' למעלה נפלאה : ולכן צטת חנוכה חפ"י שקדושת שצת גדולה מאוד לאין ערך וקן וחקר חפ"כ כיבר קדושת חנוכה שקורין הלל וצחורה דע"י שנתקן פגם הסוד למטה כהעלה הקדוש יותר ואין להאריך כאן והדברים יצאו ח"ה צאריכו לקמן צעניכי שצת וצמועדים וצרגלים נצאר הכל צעהש"י :

ומתור

מה שכתבתי יתרון ג"כ קושיות החוק' דעל הא דאמר רב הונא פתילות ושמונים שאמרו חכמים אין מדליקין צהם צצת אין מדליקין צהם צחנוכה צין צחול צין צצת אמר רצח מ"ט דר"ה קצצר כצתה זקוק לה ומוחר להשחמם לאורה וכתבו החוק' ח"ל וח"ה מנח ליה לרצח דקצר ר"ה רמותר להשחמם לאורה דלמח הא דאמרינן אין מדליקין צצת משהם דקצצר כצתה זקוק לה ואין יכול להדליק צצת : וע"פ דרכיו יהורץ צעהש"י דצער צצת מדליקין תחלה של חנוכה להנשיך האור למטה והדר להדליק של צצת להעלות העולמות למעלה : ומלוא צנשים דהיא כצתה נרו של עולם וע"י הדלקת נר צצת עולים כל העולמות למעלה : וח"כ חפ"י חס כינח צחנוכה צחול כצתה זקוק לה להשהות האור הקדוש למטה חלי שעה מ"ט נעם זה מפקיף לימי החול : חל צער צצת דעיקר זמן הדלקת נר חנוכה משתקע החמה : ואז מתחיל הזמן להנשיך האור : ע"ן צקור הכוונה : וצמן הזה כבר צא זמן הדלקת נר צצת ואז אפשר להשהות האור הקדוש למטה : ומדליקין נר חנוכה קודם הזמן לתקן למטה ותיכף מדליק נר צצת לעלות למעלה וח"כ חפ"י דצחול כצתה זקוק לה להשהות האור חל צעהש"י ד"י לה-ליק להוריד האור למטה ותיכף להעלות העולמות למעלה ע"י נר צצת לכן הולך לנעם השני ונתורץ צזה קושיות החוק' ודברי חז"ל מיוסדים עפ"י קוד החורה והש"י יתיר עיני ויראני נפלאות צחורתינו הקדושה לצודה תמה :

עוד

יש לאלוה ולין צענין פלוגתה צ"ש וצ"ה : דצ"ש ק"ל העטם כנגד פרי החג וצ"ה ק"ל דמעלין צקודש : דהנה ידוע מאמר ר"ח צומ' סוכה דהשצעים פרים שאלו מקריצים צצצתה יוני החג הם נגד שצעים אומות : וצממי עולרת מקריצין פר אחד כגד אומה יחידה : והנה עיקר תכלית הצריחה הי' שיקצלו ישראל החורה שנגצרה העולם באותיות החור' וע"י לימוד התורה וקיום המלות מהחדשים האותיות ונתחדש מעשה צראשי' וציוס הכפורים שקצלו הלוחות שניות ונלעוו על מלאכת המשכן ונלעוו נהקריצ עזור כל השצעים שרים וע"ן צזה"ק העטם וציוס שמתח החורה פר אחד עזור ישראל ומלאכת המשכן נגמר צחנוכה כמ"ש צמדרש שצצד כסלו שלא נעש' צו חנוכה מתצתה עד ניסן וציוני החשמונאים חזרה עטרת כסלו ליושנה : וק"ל לצ"ש להדליק הכרות ג"כ להנשיך אור ומלעלי לכל הע' שרים כנגד הפרים : וצצצתה ימים הראשונים מדליקין ל"ה נרות נר אחד כגד שני פרים דפר הוא כגד אותיות מכלפ"ך פ"ר ד"כ להמתיקן גאותיות ומכלפ"ך כפולים צהאותיות שני פעמים פר וממתיקין אורש ע"י ח"ו"ר ש"מ"ן (כמ"ש למטה צסיף הענין צאריכות) וצכוונה נר העולה שמות הקדושים הו"ה אה"ה הו"ה דח"י הו"ה אלה"ה : ונר ה' נשמת אדם חיות הפנימי ונעסקין הפ"ר

ד"כים צצורשן : ומלח דצצצתה הימים הראשונים מדליקין ל"ה נרות כנגד שצעים פרים דכל נר ממתיק שני פעמים פ"ר : וציוס השמיני מדליקין נר אחד כמו שמיני עולרת כנגד אומה יחידה : (וע"ן צקוק ומ' סוכה שאמר ר' יוחנן שצצדו האומות ואינם יודעים מה שצצדו) וצית הלל סוצרים דאחרי אשר כצד הקרצו הע' פרים צחג וצצמ"על פר אחד עזור ישראל אלו מעלים צגמר צמלאכת המשכן את הקדושה : ומתחילין מנר אחד כנגד אומה יחידה שהם כגד גוף האילן עץ החיים חלק ה' עמו ואלו רומזים והיה לה' המלוכה שימשול על כל הע' שרים ומדליקין נר אחד לרמז שהתחילה להאיר המלוכה העליונה על ישראל עם קרצו : ומעלין צקודש להדליק עוד נרות ומוקיף והולך עוד ל"ה נרות כנגד הע' פרים להמתיקן ולהעלותם עד למעלה צית עולם השצוצה עלמח דחירות : שופר גדול דלעילא תקע צשופר גדול לחירותינו שופר עולה מכלפ"ך כפולים חק"ס ויותר כ"ו לרמז על מספר שם הו"ה להמתיקן ולזה רמז חז"ל מכלפ"ך לופים אומרים וכו' ומסיק דשכחוס וחזרו ויסדוס להמתיקן : ועוד אמרו שם שהתקינו ה' צר"ת וה' צק"ת דראשי תיבות מורים על השבולות וקופי תיבות מורים על עלמח דאחכסיא וע"ן למעלי צפ' צראשית מה שהארכתי צענין אותיות מכלפ"ך הכפולים :

והנה

צפע"ח צקוד כוונת חנוכה מנחל שמתחיהו כהן גדול תיקן הפגם שפעש' ציעקצ ויגע צכק יריכו ותיקן מדרת הוד : דהנה יעקצ זכה להמשך השמן וילך יעקצ מלצה וילקו עליה שמן (ע"ן צפ' וילא מ"ש צענין זה) רמז לשמן עליון כמו שמתח כהן גדול ומלך צשמן וכל הכלים משיחתן מוקדשין : והנה כבר הצאחי כמה פעמים צטנין זה צפירות הכתוב צחכמה יצנה צית וצחצוכה יתכוון וצדעת חדרים יולאו : דאצרהם עסק צצנין העולם וכה ע"י מדרתו חקד לעלות לשורש חכמה כמו שאמרו חז"ל צהצרהם צאצרהם דכולם צחכמה עשית : וילחק ע"י שבעקד ע"ג המצתה קוד ההצוצה למסור נפשו על קדושת שמו עלה לעולם הציתה : ויעקצ מדרת הפארת שקצצ מדרשו צצית שם ועצר כהעלה לרעת עליון וצדעת חדרים יולאו היינו כלי המשכן ולכלי המשכן ומנורה הולך לשמן ונשפע לו שמן מן השמים ולכן זכה שקרא צית שגמר הצית דלעילא עם הכלים הפנימיים והמשכן והכלים נחקדשו צהשמן : ולכן תיקן ממתח' הפגם של יעקצ יען כי צחנוכה כגמר מלאכת המשכן שהתחיל יעקצ וקראה צית והנשיך השמן נעשה עזור זה עתה עת דלון להנשיך השמן מלח המבורה העליונ' לעשו' התיקון : ואם נחשוב משימי עולרת ושרי לעולם מלח וחשון נחשוב חקר עד סוף שונה ימים דחנוכה עולה שצעים ימים כנגד כל השצעים שרים דחלקה' עמו כגד כל השצעים שרים : ולכן צחנוכה קוראין צחור' צחנוכה המצתה שנגמרה צחנוכה : וע"י שמן שרות לחכמה ומרומה צכחצו וילך יואצ תקועה ויקח משם אשח חכמה : ואיחא דתקועה חלפח לשמן וע"י השמן מומשיכין אור החור' להאיר למקוס חושך ואפילה אור שמן עולה צ' פעמים אותיות מכלפ"ך פ"ר כפולים חק"ס ועוד ל"ו הרומזים להל"צ נחצות החכמה ל"צ אלהים דמעשה צראשיתוה' פעמים אור הנאמר צמעשה צראשית : ועולה ג"כ כ"ו אותיות החורה ועשרה מאמרו' כגד העשר קפירות להמתיק דפ"ר דידוע

תפארת

במורה ובמורה מדליקין זה • והנר' לי דעיקר התקנה שחמנו להיות דומיא דמורי' לא היה רק לענין איסור להשתמש לאורה דעיקר המלה לפרסם הכנס וזה שחמנו להשתמש לאורה יחפרסם הכנס שידעו שהדליק למורה להזכיר הכנס : ולענין השמנים והפחילות צוורא' מלה מן המוצר להדליק צמון זית וצפתילות שדולקים יפה ואם אין צידו לקיים המלה מן המוצר עכ"פ ידליק בשאר שמנים ופחילות לפרסומא כיסא :

והנה צפ"י כתב שם עוד ח"ל הטעור אי ק"ר ד"ש קצרה
לוור דצעיין דומיא דמטור' ח"ב ונ"ל לרצא לעיל
לפרט טעמא דרצ הונא ומסוס דכצתה זקוק לה ומוחר להשחמט
לאורה ואמאי לא מפרט בפשיטות דעעמא דרצ הונא צפתילות
ושמנים היינו ומסוס דצעיין דומיא דמטורה שהיה חסור להדליק
צכל מה שאין מדליקין צצת דהנחל רמי צר חמא לעיל חע"ב
פשיטא לי לחלמודא שאין שום קצרה לוור דצעיין דומיא
דמטורה ומדלל חיקרו להדליק דווקא צצמן זית כמו שהי' צמורה
וכי' עכ"ל הפ"י ולמ"ש כיחא דזה פשיט' צצורדאי לא תיקנו שהי' דוקא
דומיא דהמטורה לעכז דאם לא כנחל צמן זית ופחילוי' כמו לצצת
לא ידליק כלל דעיקר מלוח הדלק' לפרסומא כיסא ומועז
סידליק צכל דהו לפרסם הכס והכני לוור צצור דזה כמו שאמרו
חכמים לרבי יהודה לענין שריפת החמץ דאם לא מלא עליהם
יהי' יושב וצטל : ורצ הונא חלה צצת כמו שאין מדליקין
צצן צצת בן חין מדליקין צצן צמורה וצין צצת וצין צחול
דמשמע דצצת חסור כמו צמרות צצת ונחה נראה דהטעם
שחא יעה ומוכח דמוחר להשחמט לאורה ולא הוי דומיא דהמטורה
וע"כ ל"ל דצחול הטעם דק"ל כצתה זקוק לה ועם האמור
כאן ועם האמור למעלי' כוכל לתרץ ג"כ קושיית החוס' ונ"ל
לרצא לוור דעעמא דר"ה דלכך חין מדליקין צצת ומסוס דמוחר
להשחמט לאורה דלמא הטעם כמו צחול דחין מדליקין ומסוס
דכצתה זקוק לה (וע"ש למעלה שהצאתי דצרי החוס' באריכות
וע"ש צמה שכתצתי שם וצצין) ולפנ"ש כיחא דזה קשה הא
אפשר לוור צטעם דרצ הונא דלכך חין מדליקין דתקנו דומיא
דהמטור' וע"כ ל"ל דהוכיח רצא מדצרי ר"ה דחלה צצת דכמו
דחין מדליקין צצת בן חין מדליקין צמורה צין צחול וצין
צצת וכהי' דצחול המורה דצחול מלוח לחזור אחר שמנים
ופחילוי' דמדליקין צצן צצת ומ"מ חס חין לו צמן ופחילוי' מוצים
צורדאי חינו יושב וצטל ומדליק צצמן כל דהו לפרסומא כיסא
אצל צצת ע"כ שיה לנרות צצת ולכן שפיר אמר ר"ה שמנים
ופחילוח שאין מדליקין צצן צצת חין מדליקין צצן צמורה
וכהי' דצחול חינו משווה נרות חמורה לנרות צצת לגמרי דצמרות
צצת חסור להדליק אפילו חין לו צמן ופחילוח אחרים וצמורה
הוא דוקא להחזיר לכחמלה וכונ"ש ומ"מ כיון דצצת שווין נרות
חמורה לנרות צצת שייך למחבי כמו שאין מדליקין לנרות צצת
כך חין מדליקין לנרות חמורה צצת וע"כ לריך לוור דלכן
חסור צצת דמוחר להשחמט לאורה וח"כ לא הוי דומיא דמטורה
ולכך הולרך לוור רצא הטעם ומסוס דכצתה זקוק לה צברי
שהי' דולקת השיעור לפרסומא כיסא בן נראה צעהש"י :

עיר ים לחצר צעה"ס להוכחת רבא הוא מראמר רב הונא
צין נשנה צין בחול ואם העמס דאין מדליקין הוא
דומיא

אמר רב הונא פתילות ושמיים שאמרו חכמים אין מרליקין
זהם צצצת אין מרליקין זהם צחוכה צין צצצת צין
צחול : אמר רבא מ"ע דר"ה קצצר כצחה זקוק לה (כצחה נר
חוכה זקוק לה לחקנה הלכך לריך לבחחלי לעשות יפה דלמא
פצע ולא מוחקן לה * רש"י) ומותר להשתמש לאורה (הלכך
צצצת חסור שמוא יעה ללורך תשמיש : רש"י) והקשו צחוק' מנא
ליה לרצא דקצר רב הונא . דמותר להשתמש לאורה דלמא הו
דאמר אין מרליקין צצצת משום דקצר כצחה זקוק לה ואין יכול
להדליק צצצ' עכ"ל החוק' . והנראה צעה"ש לתרץ צפשיטור' דהא
הקצרה כותנת דהא דאין מרליקין צחוכה צשמיים חלו היינו
ללריך לחזור אחר שמן עוב חבל אם הוא צמקוס שאין לו שמן
אחר פשיטא דיותר עוב דידליק צשמן זה משלל ידליק כלל .
חבל צבר של שצת דגזרו שמוא יעה חסור להדליק אפי' אין לו
שמן אחר . והבא דדמוה ר"ה לנר של שצת ומשמע דדמוה
מונח לנר של שצת לחסור להדליק אפי' אין לו שמן אחר וע"כ
ל"ל דהנעם הוא דמותר להשתמש לאורה וחיישינן לשמוא יעה :
ועוד כנא' לומר מוקצרה אפי' למ"ד דק"ל כצחה זקוק לה ולריך
לבחחלי לעשות' יפה שלא תכזה מ"ע זה דוקא צחול חבל צצצ'
לא מוקצער להחמיר צבר חסוב' יותר מנר של שצת דנר של שצת
הנעם דחסור שמוא יעה חבל אי לאו האי טעמא היה מותר
להדליק ולא חקרינן צלח"ה שמוא תכזה ולא תדליק יפה והדלקת
נר צצצת חוכה משום שלום בית ומשמע מהאי טעמא הי' מותר
להדליק ועיקר האיסור משום שמוא יעה ואם אין לו חלל נר
אחר נר שצת קודם ולכן אין להחמיר צבר חוכה צערב שצת יותר
מנר של שצת ולכן ל"ל דהנעם הכא ג"כ שמוא יעה :

אמר ר' זירא אמר רב נחמא ואמרי לה אמר ר"ז אמר רב פתילות ושמיים שאמרו חכמים אין מדליקין צהן צצ"ב מדליקין צהן צחוכה צין צחול וצין צצנת אמר ר' ירמיה מ"ע דרצ קצצר כצתה אין זקוק לה ואקור להשתמש לאורה (אין זקוק לה הלכך צחול שרי ואקור להשתמש לאורה כיון שהוא כר מלוא וליכא למיחש להעיי: רס"י) וכחצו הר"ן והרמב"ן דלכך אקור להשתמש לאורה דתקיכו דומיא דמכור' ותמה צפ"י הא ס"ל דצתה אין זקוק לה וא"כ לא הוי דומיא דממכורה והנה צלל זה לא הוי דומיא דממכור' דהא חכי רמי צר חמא דכל הפתילות ושמיים שאמרו חכמים אין מדליקין צהם צצנת אין מדליקין צהם צמקדש שנאמר להעלות כר חמיר ששהא שלהצת עולה תאליה ולא ששהא עולה על ידי דצר אחר (ולא ששהא עולה וכו') ששהא לריכא תיקון והעיי: רש"י) וא"כ אקור להדליק צהם

ז' ד"ה כולוהו וכו' והא דחשיב הכא ר' יהודה ללו
נשום דחשיקנא לעיל טעמא דרצון דפקלו דצנו דירת ארעי
דחא חזי דהכא הוא מקשה לרצא (לעיל ז') דאית ליה האי
טעמא חזל מ"מ חמה הוא דלמעלי ומי לא קיימא חלל חס כן
טעמו קצט וכו' עכ"ל ההוא וגם הרמ"ם ז"ל כתב ג"כ ח"ל ולא
רמ"י ה"א כמו בפירוש רש"י דהא דחשיב לר' יהודה לא משום
דחשיקין לעיל טעמא דרצון דפקלי משום דצניין דירת ארעי
דחא חזי דהכא הוא דחשיב ליה לרצא לעיל דאית ליה ההוא
טעמא חזל מ"מ חמה הוא דלמעלה מעשרים חמה לא קיימא
חלל קצט עכ"ל הרמ"ם ז"ל :

והנראה

ז' דעה"ש דהנה צדק ט' ע"ז חזר ר' ירמיה
פעמים שסתיקן כסירות פעמים שסתיקן
פקולות פעמים שסתיקן כסירה והעליון פקולה פעמים
שסתיקן פקולה והעליון כסירה : פעמים שסתיקן כסירות היכי
דמי כגון שסתיקן חמה מרובה וליכא חמה וליכא חמה
מחמה וקיימא עליון הך עשרים וכו' פעמים שסתיקן כסירה
והעליון פקולה היכי דמי כגון שסתיקן חמה וליכא חמה
מחמה ועליון חמה מרובה וליכא חמה וקיימא חרווייהו צחוד
עשרים וכו' . פשיטא חמה כסירה ועליון פקולה חמה
ל"מ מ"ד כיגור דלמא מלטרף סכך פקול צהדי סכך כשר קמ"ל
עכ"ל הש"ס לפי גירסת רש"י ז"ל . ופירושו שתיקן כסירות ה"ד
כגון שסתיקן חמה מרובה דכך דידה כמאן דליחיה הוא
דחרווייהו מהכשרן סכך העליון והוא דקיימו עליון צחוד כ'
לארץ דהוי סכך כשר חף להכשיר חמה : חמה כסירה
ועליון פקולה ה"ד כגון שסתיקן חמה וליכא חמה וכו' דכך של
עליון לאו סכך הוא ולא מופקלה חמה משום קובה חמה
קובה ועליון פקולה משום דחמה מרובה וליכא חמה וכו' דקיימו
חרווייהו צחוד כ' לארץ . דהי עליון למעלה מעשרים חף חמה
פקולה משום דלטרף סכך פקול צהדי כשר משום דכך למעלי
מעשרים פקולה חזל כי קאי צחוד כ' לילטרף וצלצד שלא יהי
ליכא חמה מחמה דחפסול חמה משום קובה חמה קובה :
וכו' : פשיטא דמי חד מנייהו חמה מרובה לאו קובה חמה קובה
היא ומאי חשמייעין ר' ירמיה : חמה כסירה ועליון פקולה
חמה כ' כדקיימא עליון צחוד כ' : מ"ד כגור למיפסל
חמה משום זמין דקיימא עליון למעלי דלא מסיק אדעתיה
למיחוש חמה משום לירוף פקול עס כשר ומדמי לעליון
חמה מרובה כשר כמאן דליחיה הוא ולא פקול לחמה קמ"ל
דלא גזרינן הא חמו הא עכ"ל רש"י : וההוא דה"ה הא קא
מלטרף וכו' הציאו דברי רש"י וכתבו שדוחק הוא זה ועוד דמהאי
טעמא הוי מלי למימר שתיקן כסירות חמה כ' . וגריס ר"ת
חמה כסירה והעליון פקולה היכי דמי כגון דעליון חמה
מרובה מלמא חמה וליכא חמה מרובה מחמה וקיימא חמה
צחוד כ' כלומר חזל העליון לא חשיבין ככל ענין דקיימא חמה
למעלי מעשרים לא מופקלה חמה חמה צהדי והיינו דקאמר הש"ס
והו דחמיא לילטרף סכך פקול צהדי סכך כשר כלומר שיחש
סכך פקול מחמה דקיימא העליון למעלי מעשרים קמ"ל דמי
האי גורא לא חשיב סכך פקול וכו' עכ"ל החס"י :

ולפי דברי החס"י יש להצין איזה קצרה הי' לפי הס"ד

שיחש סכך פקול מחמה דקיימא עליון למעלה מעשרים חמה
הוא הקצרה שסתיקן דקמ"ל דמי האי גורא לא חשיב סכך פקול .
צטלמא לפי דברי רש"י דהי הקצרה מעשרים גזירה דלמא לא
מסיק אדעתיה וכו' שפיר מלינו כמה פעמים צט"ס דהי קצרה
לגזור איזה גזירה משום חשש ולא גזרינן חזל לפי דברי החס"י
יש לתת לב ולהצין הקצרות :

ונראה

ז' דעה"ש לפרש דרזר זה חלוי צפולגתא דרצה
ורצא . דלמעמא דרצה דפקול למעלי מעשרים חמה
משום דלא שלמא ציה עינא צהסכך ח"כ הפקול הוא צהסכך
ונקראו סכך פקול ולמעמא דרצא שטעמא הוא משום דירת קצט
ח"כ הפקול חזי צהסכך רק הפקול הוא צהדפנות ולא נקראו
סכך פקול : ומהו דחמיא וכו' כלומר שיחש סכך פקול מחמה
דקיימא העליון למעלי מעשרים היינו בקצרה רצה דהפקול הוא
צהסכך קמ"ל כטעמא דרצא דהפקול חזי מחמה הסכך ולא
נקרא סכך פקול ולכן הקובה שסתיקן כסירה ודוק כי קלרתי :

ומעתה

יוצן ג"כ דברי הר"י ז"ל שכתב ועוד דהא קוגין
צענין קובה ע"ג קובה כוונת דרצא שייכא .
כוונתו לדברי ר' ירמיה הנ"ל וכפי פירוש ר"ת שכוונת צחוד וכפי
שפרשתי כי הי' הס"ד לפקול משום טעמא דרצה וקמ"ל כרצא
וח"כ שפיר מוכח כוונת דרצא ודו"ק :

ובזה

יחזק ג"כ קושיית העגל המאור על הר"י ז"ל שצחק
ח"ל וצ"ל חמה על הר"י ז"ל על ניה השמיט לכחוד
צחוד שמועה זו של ר' ירמיה וקאי לריכה חלמיד וח"כ
דחמיאין עלה צחוד פשיטא הא חשיקנא דמלך לריכי
לאשמועינן דלא חמיאין הא קא מלטרף וכו' וע"פ דברי יחזק
שפיר דהא עיקר הקצרה שחולך לאשמועינן . הוא צדי
להוליא מלמעמא דרצה וקמ"ל כוונת דרצא ואחרי אשר הר"י
ז"ל פסק כרצא לא חליטריכא ליה כלל לאשמועינן דמוחלל כדע
דחמה חמה כסירה וכו' שחלמידי למעלי :

ומה

שחלמידי עיינו רש"י ז"ל גריס חמה כסירה ועליון
פקולה דקיימו חרווייהו צחוד עשרים ולא חמא ל'
צחוד ר"ת נח' לחרץ צה"ש דרש"י ז"ל . ס"ל כרצה דהפקול
הוא חמה הסכך וח"כ חס קיימא עליון למעלה ומי מלטרף סכך
פקול צהדי סכך כשר : וקושיית ר"ת על רש"י ז"ל דמהאי טעמא
הוי מלי למימר שתיקן כסירות חמה חמה ליה נוכח לחרץ ג"כ
צה"ש דצטתיהן כסירות לא יפול זה החשש משום דהא דר ג"כ
צעליון וח"כ שפיר ידקדק . משא"כ צעליון פקולה חזינו דר
צעליון שפיר יש חשש שלא יצא לרק"ק :

וע"פ

דרכיו יוצן ג"כ דברי הש"ס צריס מוס' קובה . מ"ס
גזי קובה דחמי פקולה ומ"ס גזי מצי דחמי חמה
קובה דאורייתא חמי פקולה מצי דרצון חמי חמה : ואיצט
חמיא דאורייתא חמי חמה חמי חמה ויש להצין ח"כ צין שני
החירות והקצרות שלהם . ונח' ג"כ ע"פ מ"ס למעלי דלרצה
הי הטעם משום דהסכך הוא פקול ולכן מחרץ קובה דאורייתא
וכפי טעמא דרצה משום דהסכך פקול חמי פקולה דלא חמי
מיעוט דהוי פקול משום חמה ולא מן העשוי ולא שייך לחמי
חמה כי אין מועיל שום חיקון להשפיל הסכך על פחות מעשרים
כמו גזי מצי ח"כ יחזק הסכך וסבכה מחדש כהלכתה . ואצט
חמיא

איתא דאורייתא כתי הכי תקנתא הכונה ציה ואצט"ל כטעמא דרבא דגם גני כוכה יוכל להיות ההקנה חלף כוכה דנפיש מילי חני תקנתא וכו' :

ורביה אפרש ג"כ מ"ש כולו כרצה לא אמרי וכו' ויש לדקדק צוה באמרו כולו כרצה לא אמרו דצטלמא ר"ז ע"כ אינו כוזר טעמא דרצה דהא לדידיה אי איכא יותר מארבע אמות אינו מציק מה שהבכך למעלה מעשרים ומשא"כ לרצה . וא"כ לא כוכל לומר דקצר ג"כ טעמא דרצה רק שמוסיף עוד טעמא דידה דא"כ מה יועיל מה שרצה יותר מארבע אמות . ומשא"כ רצה כוכל לומר דקצר ג"כ טעמא דרצה רק דמוסיף עוד להחמיר גם צהדפנו' מגיעו' לסכך דלרצה כשר ולדידיה גם ציה פקול וע"פ דרכיו יהיון שפיר דשפיר יס כ"מ ג"כ לקולא דדברי רבא דלרצה לא מהני ימעט ומסוס חולות"ה ולרצה מהני תיקון :

ועתה נחזור לעניני דבר חכמה שהניחה למעלי' מעשרים חמה פקולה ככוכה וכמוצו' דלטעמא דרצה צכוכה דפקולה מנעם דלא שלטה ציה עינא וכו' צכר חכוכה לא שלטה ציה עינא והוסיף עוד לומר וכמוצו' דצכוכה אס הדפנו' מגיעו' לסכך כשר ולזה אמר וכמוצו' דאע"ג דמונח הקורה על שני הדפנות פקול שמון הדרדין לא שלטה עינא ואינו כיכר דדוקא סכך כיכר וכמו"ש הט"ז לחלק כן . ובר חכוכה הוי ציה דינו כמוצו' . ועוד יס לומר דלטעם ר' זירא דהפקול דצכוכה מוסוס לל דפנות ולטעמא דרצה ומסוס דירת ארעי א"כ לדידהו אין שייך לדמות בר חכוכה לסיכה ולזה אמר לטעמא דרצה פקולה בר חכוכה ככוכה ולטעמא דר"ז ורצה פקולה כמוצו' כן נראה צעה"ס :

עוד נראה צעה"ס דלמ"ד הדלקה עושה מילה לא מהני תקנתא למעט עד שיכבנה ויחזור וידליק . ולמ"ד הנחה עושה מילה נראה דמועיל תקנתא למעט . והנה החוס' צוכס' כוכה כהנו דגם למ"ד הנחה עושה מילה אינו מועיל תקנתא כמו אס הדליק' צפנים והוליהא לחון דהרואה אומר דללכרו הוא דהדלקה אכן יס לחלק דהחם ההדלקה הית' צפנים ודרך צני אדם להדליק שלא לשם מילה להשהמש לאורה והרואה יאמר דללכרו הדלקה חצל אס הדלקה מנחון צשעת ההדלקה כיכר דהדליק מנחון צוודחי' לשם מילה הדליק חלא דחשו חז"ל שלא יהי' כיכר לצני ר"ה ואס מוריד לוניה כיכר מנחון שכוכתו לשם מילה . וזה נראה לפרש דאמר ככוכה דלטעם רצה נקרא צכוכה סכך פקול ולא מהני תקנתא דהוי מעשה ולא מן העשוי וה"כ צכר חכוכה למ"ד הדלקה עושה מילה . ולמ"ד הנחה עושה מילה מהני תקנתא ולהכי חני וכמוצו' דלמ"ד הנחה עושה מילה דינה כמוצו' דמהני תקנתא כן נראה צעה"ס :

אחרי כתני זאת מלחתי צאמחת הכתבים אשר לי שעל חידושי' גפ"ת אשר כהצחי צענין זה צאופן אחר קלת הטור כתב צסס הר"ר יואל הלוי דאס מדליק צצית היכא שיש דפנות כשר כמו צכוכה אס דפנו' מגיע לסכך כשר והטור חילק עליו יע"ש ועיין צהט"ז . והנראה לי צעה"ס לחלק גם כן דצכוכה אמרינן הטעם דלמעלה מעשרים חמה אין אדם יודע שר צכוכה ומסוס דלא שלטה צו עינא . ומשמע אעפ"י דהיצ דעתיה לישא עיניו צהסכך לא שלטה ציה עינא וע"ז אמרו אס

הדפנו' מגיעו' להסכך שלטה צו עינא דרך הדפנו' והיינו אס יהיצ דעתיה לישא עיניו למעלה חצל צכר חכוכה לריך היכר לצני ר"ה סיראה ויכתכל אפילו צלא מוכין לראות והלכך אפי' דרך הדפנו' לא שלטה ציה עינא וכן צווצו' לריך היכר לצני ר"ה להעוצרים שציס לא שלטה צי' עינא ולכן לענין זה דומה לצווצו' . רק צווצו' יס קולא אס יס חולתרא כשר אפי' למעלה מעשרים (עיין צריש מסכ' עירוצין) ולכן אמר ככוכה דלא מהני חולתרא :

עוד אמריה לפרש דחתי לאשמועינן דצכר חכוכה לכ"ע פקולה למעלה מעשרים ד"ל דאפילו רצי יהודא דמכסיר צכוכה וצווצו' מודה הכא דלהלכה יס לומר דק"ל כטעמא דרבא צכוכה דצנינן דירת ארעי ור' יהודה דמכסיר דס"ל דלריך דירת קצט וכן צווצו' יס לומר דפליגי רצון ור' יהודה דרצון סצרי דילפינן מפתחו של היכל ור"י ק"ל דילפינן מפתחו של חולם חצל צכר חכוכה לכ"ע הוי טעמא ומסוס פרקומא כיסא ולמעלה מעשרים אין היכרל למטה לפרקומא כיסא כן נראה צעה"ס :

ונראה צעה"ס להסציר הש"ס ע"פ טעם המלות בר מילה וחורה אור : דכאשר נחצצרו האויצים וכנכסו צהיכל ה' ועי"ז לא ה' השם שלם ואין הכסא כסא מלכות שלם והגלו' דומה ללילה ולחושך שגרמו חושך צמקוס אור ועוואה צמקוס קדושה ומשכו הרואה צארצו' ונפתחו מעיניו' החכמה לגרום לצחולת ישראל אשר מתצרכ' צשצט צרכות לפול ארלה ועד עפר יספילנה וכשמו' ישראל שלטנו צהם החילוכים וגרמו ח"ו לכצות בר ה' נשמת אדם אש ה' הצוער צקרצס צהחלהצו' אס לעצורה חמה וכשצצרו מלכו' צית חשמונאי כהנים גדולים וכלחום כהנים ומסוחים צשמן זכו להמשיך' שמון קודש דנראה דנעשה הנס צהשמן כמו"ש צש"ס נעשה צו כס והדליקו מנחו שמונה ימים ומשומע ששפך הכהן לשצעה קני המכורה ונעשה צו כס שהי' שצעת הנרות המכורה מלחים ולא נחסר מהפך כמו שהי' וכיכר הכס מיום הראשון ולכן עשו חכוכה שמונה ימים וידעו והצני סזכו לצרכת ה' להמשיך' מעולם הצניה אור שצעת הימים להצצו' תורה אור לבר מילה על שצעת הנרות שרומז לשצט' המדוי' מחסד ועד מלכו' שהחזירו עטרה ליושנה לקדש צחולת ישראל צשצט צרכו' מוקור הצרכו' מעולם הצניה שסס קוד המילה צרכו' צכל יוס חכו להמשיך' מיוצל הגדול חירות משעצור מלכיו' חכו והית' לה' המלכות וכו' להמשיך' אור תורה ובר מילה למקוס חושך ואפילה ותאיר בר ה' נשמת אדם צאור צהיר אור לא ומלחלח לעצורה חמה צהחלהצו' להצ אס וכצקעו מעיניו' חחוס רצה להעלי' אחערותא דלחחא למעלה חכו שארצות השמים כפתחו מעיניו' החכמה קוד השמן שרומז לחכמה עליונה חכו לשיר ולהלל ולשצח צנעיונה הלל שלם ולשמן חז"ל לגמור הלל דיש שלימו' גדול לגמור הלל לשצח צכל מיני שצח ותפארה עצדי ה' כמו שחמרו חז"ל דצפורים אין אומרים הלל דאכתי עצדי אחשורוש אכן משא"כ צכוכה ילאו לגחולה ונקררררר עצדי ה' . וישראל קדושים זוכים לצדוק נשמותיהם צחורין וצקדקין צכר מילה ולהמשיך' בר מילה ואור תורה צכל פרעי' מעשיהם להחקדשם צקדוש' השמן דלעילא סזוכים להמשי' מלעילא מרום המעלו' עד סוף כל סמדיצו' . והנה צצחצח עליהם

עליהם הלכה הזאת שגזרו על צחול' ישראל ידעו והצניו שהי' כיצח שלל חיקו עדיין פגם ההוד שפגם ע"י שרו של עשו ותקע כף ירך יעקב שהי' שופריה דיעקב וועין שופריה דלדס והי' כלולים צו נשמות כללו' ישראל הרעוים צחותיו' התורה יזכה לשצעים נפש דלורהו הי' חקוקה צכסל הכבוד והי' לו שצעים נפש נגר שצעים שרים הנוקפים את המרכבה . יצוא יעקב שלם ודרשו חז"ל שלם צגופו דצחול' גופו הפארת היה צלם חזל ירכין לצר וגופו הי' פגם וצקציה זו נגרם לצחולת ישראל . דיה צחו מה שהי' עם שכם וכו' . וכאשר ראו שנגזרה על צחולת ישראל שמו חל לצם לתקן ספירות הוד עמידת הכלה והדליקו כרות להאיר צנר מלוא ותורה אור לנזקים חושך מוחה צינן ונר חנוכה צשואל על פתח ציתו מצחון צלל ישלעו זרים והקנו המלוא אחר שקיעת החמה עת התחלת שליטת החילונים לצטל כחם ולהאיר צמקום חושך ואפילה ע"י נר מלוא דצחון הצית מצפנים מיוחד להקדושה ולכן עיקר המלוא על פתח ציתו מצחון לפרקם הנס . כ"ס ר"ת "קוונ" נופלים הנון כפילא צגלותא והס' קוונך אותה ששים מפקחות ס' רצוא ישראל :

והנה צמולת נר חנוכה כיכר שני פעולות עוצות שמוקצלים הארה גדולה ונפלאה לנשמותינו נר הי' נשמת אדם וחוכים להלל שלם וחוכים עוד להאיר עם נר מלוא לצטל כח שליטת החילונים על פתח ציתו מצחון . ואם הדליקה למעלי' מעשרים אנה פקולה דשני הפעולות אינו יכול לגרום שאין לנו השגה להשיג צמקוצצות כזה ואין יכול לצטל כח שליטת החילונים עד שידליק לונו' ועיקר המלוא למטה מעשרה ולמעלי' וג' דחשיצ לצור וכאשר חשיצ ואינו יכול לצטל וכל שחינו עת ציעולם :

והנה קוד מלות קובה הוא להגן עלינו סוכת שלם אינא עילאה צינה : סוכת ענני הכבוד וחוכים צקובה להארה גדולה . ונקרא החג על שם מלות קובה כנו"ס ח"ל צמקומו צאריכות דע"י לולב ומינ' וקצצות החג מקיימים שיזכו להמשך סוכת שלם ולגמור הלל צנעיומה . ונצוי שדומה לר"ה מקום שליטת החילונים . מקנו חז"ל לצל יצואו לשלוע תקנו קורה למצוי שדומה יותר לרשות היחיד הכר לצני ר"ה החילונים לצל יצואו לשלוע צהקדושה . ושניהם סוכה ונצוי פסולים למעלה מעשרים . וצמחת חלוקין צטעום . דצקובה העעם דלמעלי' מעשרים אין כוחינו יפה להשיג ולהמשך הארה לנשמותינו ונמשך אורות מקיפין . ונצוי העעם שלמעלי' מעשרים אין היכר לצני רשות הרצים . שאין עם שליטת החילונים צעולם הצניה קוד יין המשוור . וצנר חנוכה זוכים לנר מלוא לנשמותינו ולגמור הלל ולפרקם הנס צר"ה לצטל כח החילונים לצל ישלעו ולמעלי' מעשרים פקולה כקובה וכנצוי הכוונ' שאין יכול להשיג השגה הארה הקדוש' להאיר לנשמותינו למעלי' מעשרים כקובה ואין יכול לצטל כח החילונים לעשות פרקום צר"ה כנצוי שאין הכר לצני ר"ה למעלה מעשרים :

והנה פיעקר היחד שהכל חלוי צו להמשך שפע המקדים ע"י הקובה וע"י מלות נר חנוכה לתקן פגם ההוד שכינת עזינו וע"י המקדים שמוקצלת נקראת צאר מים חיים והכל שואצין מוננם ולכן קמונו הענין דאמר רצ כחן מושויה דר' תנחום נ"ד והצור רק אין צו מים וכו' מים אין צו חזל נחשים וכו' יש צו נרנו כפולות הלדיק לצור שליטת החילונים וזה שנגעש

צאר מים חיים כנו"ס צוה"ק ויוסף הוא השליט והנצני : ועוד יש לונו' . דצל לרנו דצחוכה תקנו פגם ההוד . ונצמו הענין דפגם הוד גרם ליוסף מדת יסוד שדרן שם מוקצל לכפול לצור אין צו מים . חזל יש צו זמנות הנחש הקדמוני . ונמלרים חיקן יוסף זאת שצנור צנקיון . וזה גרם ששכחו אותו אחיו ורנו צצל לנזקים נחשים ועקרבים ונלרים ושונה זכה למלכות עליו . וצדיק פשוט נרא' דהתורה פרקמה הנסים שנגשו להלדיק ונזה למדו לפרקם הנסים שנגשו לישראל :

עוד נרא' צעה"ס דהעעם הפקול צקובה דאין אדם יודע דיוצב צלל סוכה משום דלא שלטה צ"י עינא והכוונ' נראה כעין מה שכתבתי למעלי' רק צאופן אחר קלף דלדיק לכווין ליצב צלל סוכה ולהנשיך שיטרה ויפרוק עליו לל קדושת סוכה שלום ענני הכבוד וטעם נצוי שהי' כיכר הצדל לצני המצוי וצני ר"ה שהוא מוצדל מהר"ה והי' כצית וצנר חנוכה שייכים שני העעמים שישלוע עיניו ויכווין שיאיר לנשמותיו נר מלוא ונחת המורה העליון ולדיק ג"כ לפרסומא ניכא לצני ר"ה לפרקם הנס והודיעני פיעקר פירקום הנס הוא עצור שהליל הקצ"ה מנחת צעלי צחירה כמו שאמר שמואל הנביא לה' חיד חלך וכו' לזה קוונ המאמר הצור רק שזה הנס שהי' נחשים ח"ל לפרקם וגם ראובן צקש להליל ליוסף מנצלי צחירה כי יותר גקל שיעש' הקצ"ה נס להליל מנחת נחשים ונלהליל מנצלי צחירה . ויוסף זכה ג"כ שהלילו הקצ"ה מנצלי צחירה שכתנו צמאקר ומצית אקורים ילל למלך ונעשה חז לפריעה וכן גמל הי' עם מנחת' כחן גדול שהלילס הקצ"ה מנצלי צחירה וצכו עוד למלכות ונחגצרו על שונאיהם : וצקוד התורה שופריה דיעקב הי' וועין שופריה דלדס והפגם הי' שהקע כף ירכו וגיד זה אינא צזאר דהוא נגר השעה צצל שנהעורר פגם זה לחורצן צית קדשיו וציוני מנחת' שציקשו לטווא מוקדשיו כתעורר פגם זה ולכן הי' הנס שכתבלה צמון להורות שזכותו של יעקב כתעורר שזכה ויליק עליה צמן ויעקב ע"י השמן זכה שקראת צית צמן רנוו לחכמה צחכמה צינה צית ותולדות יעקב יוסף מדת יסוד שעולה למעלה וכתעורר יסוד חזל צמן צית זך וע"י זכה יוסף למלכות והכהנים הגדולים ע"י השמן :

והנה צש"ע חצב חס רואה צור שהשליכו לדניאל ולא חצב צור שהשליכו ליוסף ונראה דצמחת דנו אותו שכתחייב על שהוליא דיצה מחרת הזמנה וא"כ לא הי' דומיא דהצור של דניאל לו כמורצנן האש של אצרהה דהחם השליכו העכו"ס עצור שהי' עוצדים להשי"ת וצזה שכלולו כהגדל ונחקדש שמו של מו"ם הקצ"ה והי' ניכא דרצים משא"כ גצי יוסף הא האחים גם המה הי' שומרי התורה רק עיקר השליכס אותו לצור הי' וטעם כי הם חשצו כי מותר להרוג אותו וטעם הזמנה כדן עד זומם וח"כ הי' כמו ניכא דיחיד ואין מצרכין עליו ומה שהשליכו אותו לצור ולא הרגו אותו צידים כי הי' להם עלה עמוקה להשליך אותו לצור ויתצנר חס כדן עשה לא זיקו לו הנחשים ואח"כ כאשר ראו כי הנחשים לא הזיקו לו אעפ"כ לא פטרוהו מכל וכל ומכרוהו לעבד על שאמר עליהם כי הם מוצלזלים צצני השפחות לקרא אותם עצדים ואח"כ כלמח גם מזה עוצתו וילל למלך ועיין בהפרישות הקדמות

הקדמות שהלכתי צענין זה צלופנים שמים וכאן לא צלתי
לרשום חלל מפני חיה חדשים שנחמדש כאן : והכל היה הקיצה
מאחר יתצרך להחמיל גלות מלרים ולהחמיל להכניעם ופירסמה
החור' הנסים והנפלאות שגששו לצלותינו שירדו למלרים וילאו
מחוקק שצעתים ועדיין לא נתקן פגם הוד עד שתקנו צנר
חכמה להמשיך השמן עליון ולהמשיך שמה מדות של רחמים ואלה
היי' מדות עד גילר הקד מאל עילאה ומשם יניקת חלל חכמה
שיון ומשם המשיך יוסף מזון דבני חיי ומזוני לאו צדכותא תליא
מילתא חלל צמלי ומלל עילאה דנוכר חסד משפיע למדת ונקא
ונקא לשמים בכל לב ונפש ונשפיע עליהם צני חיי ומחזיקי מנן חיים :

כתב הרמזים ז"ל בהלכות חנוכה פרק ד' הלכה ט'
מותר להדליק כר חנוכה מנר חנוכה ובתחלת הרצ"ד
ח"א וע"י קינסא : והנה צגמרא חיתא פלוגתא דרב ושמואל רב
אמר אין מדליקין מנר לנר ושמואל אמר מדליקין מנר לנר ואמרין
סם יתיב ההוא מרבנו קתיה דרב חלל צר להצנע ויתבי וקאמר
פעמא דרב נשום צמיו מלוא (שמדליק קינסא שחיתה מן המלוא
מנר של מלוא וממנו מדליק השאר ר"ש) אמר להו לא תליתו
ליה טעמיה דרב משום דקא מחכים מלוא (דמחזיקי כמאן דשקיל
כהורא ושואב קלת ומלחמות שומנו רש"י) מאי צינייהו חיבא
צינייהו דקא מדליק ומשרגא לשרגא (מציא כר חלל כר ושחיהם
של מלוא ולא בקינסא רש"י) מ"ד משום צמיו מלוא ומשרגא לשרגא
מדליק מ"ד משום אכחשי מלוא ומשרגא לשרגא כמי חסור מחיצ רב
שסת מחוץ לפרכת העדות יערוך וכי לאורה הוא לריך והלל כל
הרצעים שנה שהלכו ישראל צמדנר לא הלכו חלל לאורו חלל
עדות הוא לצאי עולם שהשכינה שורה בישראל מאי עדות אמר
רב זו כר מערבי שכותן זה שמן כודת חזרותיה וממנה הי'
מדליק וזה הי' מקיים והא הכא כיון דקציעי נדות לא קניא דלל
משקיל ואדליקו (כיון דקציעי נדות צמורה ולא הי' יכול לנתק
כר מערבי מן המנורה להדליק צו האחרים על כרחך הא
דקתני ממונה הי' מדליק לא קני דלל משקל קינסא ואדליקו
לקינסא מנר מערבי וזהו קינסא מדליק את השאר רש"י)
הרמזא רב פפא צפתילות אריכות [כל הפתילות יולאות חוץ
לכרותיהם עד שמוגינות זו לזו ומדליק ממונה הסמוכה לה והשאר
זו וחו רש"י] סוף סוף למ"ד משום אכחשי מלוא קשיא : (דהא
לדידיה ומשרגא לשרגא חסור רש"י) קשיא מאי הי' עלה אמר רב
הוכא צריה דרב יהושע חזיקין אי הדלקה עושה מלוא מדליקין מנר
לנר (אי המלוא של חנוכה תלוי בהדלקה מדליקין בדאשכחן
צמורה רש"י) ואי הנחה עושה מלוא (ועיקר מלואה תליא בהנחה
רש"י) אין מדליקין מנר לנר [להדלקה לאו מלוא היא כולי האי
רש"י] דאצעי להו הדלקה עושה מלוא וכי' ועוד מדקא מצריכין
אשר קדשנו צמכותיו ולונו להדליק כר של חנוכה ש"מ הדלקה
עושה מלוא ש"מ : והנה טעמו של ארצ"ד הוא דמ"ד דס"ל
משום אכחשי מלוא חסיקו עליו בקשיא ונמלל דעיקר טעמו
של רב משום צמיו מלוא ורב דוקא ע"י קינסא חסר ושמואל
מחיר אפילו ע"י קינסא : ומצאנו מכלל על הרמזים שכתב קהם
מדליקין מנר לנר :

והנראה צעה"ש לייסד צפשויות דים לדקדק דבכל
דוכתא צגמרא היכי דמוקשה חיה קשיא רק

למ"ד אחד : חיתא הכיחל למ"ד וכי' חלל למ"ד וכי' וכאן חיתא
הקושיא צלשון סוף סוף וכי' ומה משמע דהקושיא היא רק לרב
פפא דהא רב ארל צר להצנע שומע הטעם של ההוא מרבנן ואמר
לא תליתו ליה ומשמע דהטעם משום אכחשי מלוא עיקר) (וכן
כתב הלל מנסה וז"ל חלל רבינו ז"ל סובר דאית לן למפסק כמ"ד
טעמא דרב משום אכחשי מלוא משום דרב ארל אמר לא תליתו
להוא מרבנן דאמר משום צמיו מלוא ואית לן למפסק כרב ארל
דהוא מריה דגמרא טפי מההוא מרבנן עכ"ל) (ואמנני להכי אמרו
לרב פפא למה כך לדחוקא לפרש צמורה צפתילות אריכות מה
שלא נזכר צמים וקום לוור דבר חדש לפרש צמורה דוקא
צפתילות אריכות הא סוף סוף קשיא למ"ד משום אכחשי מלוא
ואוה העיקר וכלך לפרש חלציה וממילא יחורץ למ"ד משום צמיו
מלוא וע"י אמרינן מאי הוה עלה היכי נפרש טעמא דרב שגדע
לפרש לשמואל דהלכתא בוותיה ומסיק דתליא צזה אי הדלקה
עושה מלוא והשחיתא חיתא דמ"ד משום אכחשי מלוא יסבור דצזה
פלגי רב ושמואל דרב ס"ל הנחה עושה מלוא ושמואל ס"ל
דהדלקה עושה מלוא וילפינן ממנורה דמדליקין מנר לנר דדוקא
מנר לנר ילפינן ממנורה דאע"ב דהנרות קצועין מ"מ הא אפשר
דהי' פתילות אריכות כדמשני ר"פ ולפי"ז לא נסחר המירון של
ר"פ רק דמחל' הקשה בגמרא לר"פ ומ"מ צמחירון הזה הא
יקשה למ"ד וכי' והשחיתא מחוץ דהפלוגתא תלוי צזה חלל אפי'
לשמואל דס"ל דהדלקה עושה מלוא ומדליקין מנר לנר חסור
להדליק ע"י קינסא דאין ללמוד ממנורה חלל לענין מנר לנר
דאפשר דהי' פתילות אריכות ולכן פסק שפיר הרמזים דמדליקין
מנר לנר ולא הסיר ע"י קינסא : כן נראה צעה"ש :

בעי רבא כר חנוכה וקידוש היום חיה עדיף ובתחלת הפני
יהושע וז"ל וקשיא לי דכיון דע"כ הא דצעי רבא צנר
חנוכה וקידוש היום חייבי שיש לו כר ציתו דנר ציתו קודם וא"כ
איך פשיט דנר חנוכה עדיף ואמאי לא קני לי' צנר ציתו
שיואל ידי כר חנוכה כמו שאמרו צשעת הסכנה מניחו על שלחנו
ואע"ב דרבא אמר לעיל דליך כר אחרת דאקיר להשתמש לאורה
היינו היבא דאפשר חלל הבא דלל אפשר שאין לו למה נדחה
קידוש היום יע"ש לשונו הטעור : ונראה לתרן צעה"ש דצאמנת
צחול חס אין לו כר אחרת הוי לא אפשר ולא קא מוכין אפי' ע"כ
נהנה מלאורו מותר דלל אפשר ולא קא מכוון חלל צצנת דחסינ
משום שלום צית שידליק חסר הוי לא אפשר וקא מכוון דאקור
בראיתא צמס' פסחים מרק צ' דס"ל לרבא דאקור ועיין צרב
חלפס ז"ל :

ורענין כר חנוכה והצדלה חיה ממן קודם עיין צע"י
סימן חרפ"א שמופלפל פלפול ארך צזה ונוסיק
דהצדלה קודם דמעלת חמדיר דוחה למעלת עיולי יומא וצחלי'
רבא חולק עליו והנה הטעם שכתבו להקדים הצדלה מנעם שמואל
ישבא להצדלה צחפלה : חס צאמנת עיולי יומא עדיף אין להקדים
הצדלה מנעם דשמואל ישבא לחוס למעוטי דמעוטי : והנראה צעה"ש
יס לוור דבר חדש דצאמנת נכון שיעשו כל ישראל דבר שנוהג
בכל השנים : והנה צמעלות עיולי יומא דעדיף לענין יום שחל
צמולאי שצנת ולכן מוקדים קידוש להצדלה חלל הא להלכה
ק"ל יקנה"ז והצדלה קודם לזמן דרגל וכן מסתבר שלא לצרך
זמן

זמן עד שנסתלקו קדושה הראשונה וקדושת הרגל לחודש תחול עלינו והנה חס חנוכה יום הראשון צמולא שנת כלערך להקדים הצדלה צדי שיוכל לצדק שהחיינו על הכרות ולזה מוטב לכהוג להצדיל קודם צדי להתנהג בכל השנים שנה גם עם חנוכה צמולא שנת כן כראה צעה"ש :

איתא

צמולאות דרג אחאי פ' וישלח והיכל מנח לי' פליגי זה רצ חלח צרי' דרצח ור' ירמיה מדפתי חד אמר תימין וחד אמר עשמאל מלך דאמר ותימין קאסצר כי היכל דלהוי תרתי מלוותא צחד דוכתא כר חנוכה ומזוזת ומלך דאמר עשמאל קא סצר כי היכי דלהוי מזוזת צימין ובר חנוכה עשמאל צעל הצית צטלית מלילת ציכיהן הלכתא מלית"ש כצר אמרה תורה ושנתה מלית ועשיהם אותם וצלו חכמים ופירשו וחקרו ועשו קייג לתורה עכ"ל ואח"כ חיתא והלכתא עשמאל כדי שיהי מזוזת צימין ובר חנוכה עשמאל וצעה"צ צטלית מלילת ציכיהן ועמדו צזה גדולים חקרי לז וכללו למלך דרך ישר לפרש דבריו והגאון ר' ישעי' צרלין צמולא שלום כחצו וסבר הרצה יעול דובר מישרים על אופנו וכו' : וחלקי אמרה נפשי לפרש צעה"ש דצח ליהן טעם אחאי הכריעו כמ"ד צמולא ו דאלו ואלו דצרי חלשים חיים דמ"ד צימין ק"ל כי היכל דלהוי תרתי מלוות צחד דוכתא חנוכה דכחו שוליו שנתה התורה החשיבות צמזוזת צימין ה"כ והרחאי להחכמים שיתקנו כר חנוכה כעין של תורה להחשיב להימין וטעם מ"ד עשמאל מפורש כדי שיהי וסבב צמולא ומזוזת צימין ובר חנוכה עשמאל והצעל הצית צל לית מוצר הימין והעמאל וצח השלילתו לתה טעם על ההכרעה כמ"ד עשמאל חל הטעם דמ"ד צימין ומסצר שיתקנו חכמים כעין של תורה שיהי תרתי מלוות צחד דוכתא ואחאי להכי מפרש ז"ל דהא צמזוזת צמזוזת צימין חינו ומפורש בתורה וחז"ל דרשו וחקרו ופירשו ציחך דרך ציחך דעקר חוש רגל דיימא צריש וכונו כן הרשות לחז"ל להוסיף קייג לתורה להוסיף קדושה על פתח הצית ותקנו כר חנוכה עשמאל וצעל הצית צטלית עם ליכית צמולא שיהי הפתח מלילת צמולא כן כראה צעה"ש :

גם זה שייך לחנוכה

ורומה שכולה למעלה ראש מן ח' על חלף וכונו כן הנקודות והטעמים והחגין רומים צליון וצמקפן והאותיות שכתבו זהן כמו . קמץ : ואיך שאל הנקודות . הכל רומה לעולמות ואורות עליונים : ואמרו חז"ל קצ"ה אסכתל צאורייתא וצרח עלמא וצמולא צליור העולם צכללו וצפרטות צכל העולמות הם צליור האותיות והנקודות והטעמים והחגין והם רומים לגוף רוח נשמה וכשמה לכשמה וכן צמולא צקוד התורה שכן צמולא צכל העולמות וצליור זה הי' המושק והמקדש פנימיות האור הי' התורה והלוחות נחצח צחוק האה"ק צחוק קדשי קדשים וההיכל ועזרות וכו' : וצמולא שבתורה הוא נשמה לכשמה להעולם . והתורה היתה חומה גבוהה והקצ"ה היה משתעשע זה חלפים שנה קודם צריחת העולם . הכוונה שהמשיך לחוך התורה וגנו זה אורות קדושים עליונים להנען שזכו לומדיה לשמה להחיר צחור צהיר ולא כוזה הרקיע כמו שחמרו חז"ל יודע היה צללל לדרך אותיות שנהם צבראו שמים וחזן : וע"ז רומה חז"ל שחמרו שני חלפים תורה ושני חלפים תורה ושני חלפים ימות המשיח שלא היה צאפשרי שחוכל העולם להמשיך התורה עד חלפים שנה כפי שהיה משתעשע זה חלפים שנה ולנעם זה חלפים שנה תורה וחלפים שנה יחגלה האור התורה לנעם ואח"כ יכול להיות ימות המשיח . הכוונה צכן המלכות ואינת שימור התיקון יצא משיח לרקיבו צמורה צימין חמון : וצמולא צעת צריחת העולם הי' כל העולמות על תיקונם והיו מלכים צחור גדול ולא וע"י שחמרו צמורה הנחש ירדו העולמות עד שזכו ישראל לתורה ולקיום מלוותיה להמשיך אור קדוש להתורה היינו שיהיו מלכים צחור קדוש וע"י שחמרו צמורה הנחש ירדו העולמות עד שזכו אור החכמה להצין קוד התורה ומלכותיה וממשיך אור לאותיות התורה וע"י קיום המלוות זכה לכלי צית קצול השמן החכמה צמזוזת ומלך אור תורה צטלית גדול . וצימין מותתיה צן יוחנן כהן גדול כשנכנסו ארים להיכל וכו' והם זכו להגדיר כח הקדושה זכו לבר מלוות ולשמן עליון והאור אור תורה צטלית גדול חכו לפתחם הכס פרקומא ניקח הכוונה להוליל הקדושה והעולם חל הגלוי חכו שיחיר האור גם צעולמות התמחורים לצעל כוחות החלוקים ולכן זכו שהאור והשמן שנמשכו יחירו עוד שצעה ימים כמו שצעת ימי צראשית נגד שצע המידות שכן קוצב העולם שצעה ימים שצעת ימים והצן :

ועוד

יש לפרש צעה"ש כר מלוות ותורה אור דבר כמו שדולק נמשלה חלית המלוות דכל המלוות חעפ"י שקוד המלוות ועטם המלוות מורה ורומה לאורות עליונים ושמות הקדושים מ"ע המלוות לונו הצורה לקיים כפי כוחינו עליה של למג עם ליכית לולב פכמיצו ואנחנו עושים המלוות צגשמוהה ומתקנים למעלה צרוחיות צמקום שרומות שם כמו כר דהשלצת כחחו צהכר צהגשמוהה חכל התורה נמשלה להאור האור הרוחני . והאמת התורה היינו מלוותיה והכוונה ותורה אור היינו טעם המלוות וקוד הכוונה מה שאלו צרי ישראל למדדים : וצמולאות והנקודות והטעמים והחגין יש צהם אור גדול . וצזה פרשתי חז"ל מלמד חז"ל אמר ר"ש צן יחאי כל המלוות כולן נחמו צפרהקיא חון מן השצת שניתן צלנעם דכל המלוות לונו הצורה לקיים צגשמוהה חכל שצת עיקרה להמשיך נשמה קדושה ע"י שציתה וגם כר של שצת רומה למעלה למקום האחדות שני נרות כנגד שומר חכור וקודמין לבר חנוכה וצמקום חמא הארכת צעה"ש :

כר מלוות ותורה אור וכו' . אמרתי לפרש צעה"ש הפקוק הזה צמקום חלח חת וזה שחדשתי הדושים ת"ל צענין חנוכה : וע"ד הפשוט כראה לפרש דמלוות נמשלה לבר ותורה אור ולריבין זה לזה ונבר האור הוי הכר כמו גוף בשמי והאור הוי כמו צחינת נשמה וכה הנשמה כראה ע"י חצרי הגוף הגשמי כן מלך האור ע"י הכר וכן נמשלו מלוות מעשיות שפועל האדם בעולם הזה ומתקן ע"י צחינת כר וע"י התורה שלומד או שחזיק ידי לומדי תורה וכן שומריה צכיו לתורה זוכה לאור תורה ומלך ע"י הכר מלוות שתיקן : ובר ואור לריבין לשמן . הכוונה צחינת חכמה צמזוזת שמתן האדם לצ לרעת ומשיג החכמה הנפלאה קוד ועמית המלוות : דצמזוזת אותיות התורה ככהצן מורים על אורות עליונים . ליום רומה להשם הכבד כמו דרך משל ח' יש לה שבי כחיות י" על גבי ח' ויד צקוף וכו צמולא . ועוד י' צראש ד' צקוף וכו צמולא . וכן שחרי האותיות וצמולא צליור האותיות רומה לצבר גדול וכן מקפרם שכולה התכפר ועוד אותיות הכעלמות כמו ח' מושכת חל"י עוד ל"ף ומעשה חלף ועולה חלף צמקפן